

[Stein.]

paa en Kommissionsbetænkning. Efter Kri- gen skete der jo en Række Sammenbrud inden for Forsikringsverdenen, og dette foranledigede Regeringen til gennem en Kommissionsbehandling at faa Spørgsmaal om Tilsyn taget op til Overvejelse. Det Spørgsmaal, der naturligt meldte sig, var da, hvor effektivt et saadant Tilsyn kunde og burde være. Daværende Nationalbankdirektør Green, som var en af dette høje Tings Repræsentanter i Kommissionen, udtalte i en Særbetænkning Ønske om, at man som Grundlag for Overvejelserne tilvejebragte en udførlig Fremstilling af de sammenbrudte Selskabers Forhold, en aktmæssig Redegørelse, for at man derigennem kunde klare sig, hvor man skulde sætte ind, og i hvilken Udstrækning man vilde være i Stand til at skabe et Værn. Dette Krav om Tilvejebringelse af et faktisk Grundlag blev det, hvor mærkeligt det end lyder, ikke muligt at gennemføre, og Mindretallet i Kommissionen indtog da det subsidiære Standpunkt, eventuelt at kunne gaa med til et Tilsyn paa et mindre effektivt Grundlag, men krævede saa til Gengæld, at Tilsynsmyndigheden ikke, som Hensigten den Gang var, skulde henlægges til et ministerielt Kontor, hvor man ikke kunde regne med, at den tilstrækkelig Sagkundskab var til Stede, men derimod til et sagkyndigt Organ. Og det er det, der er sket ved den senere Udformning, saaledes ogsaa i det foreliggende Lovforslag, idet det her foreslaas, at Tilsynet skal henlægges til det allerede bestaaende Forsikringsraad, der i Forvejen har med Livsforsikring at gøre. Dette Raad skal saa omdannes, saaledes at al Forsikring samles under det, hvad der i og for sig kan være meget godt.

Lovforslaget slaar straks i sin første Paragraf fast, at Forsikringsvirksomhed kun kan drives af Aktieselskaber eller af gensidige Selskaber; i sidstnævnte Henseende gøres der visse Undtagelser fra Lovens almindelige Regler, som det allerede er blevet nævnt. Jeg er egentlig ikke helt sikker paa, at den ærede sidste Taler har Ret i, at Vedtægterne for de Selskaber, som undtages fra Tilsynet, ifølge Lovforslaget skal godkendes af Ministeren; noget andet er, at selv om man ikke vil gøre disse Smaaselskaber til Genstand for egentligt Tilsyn, kunde der maaske være god Mening i, at man lod deres Vedtægter godkende og maaske ogsaa lod dem registrere. Forholdet er jo det, at Loven i første Række bliver en Registreringslov, hvis Regler herom for Aktieselskabernes Vedkommende i Virke-

ligheden allerede er fyldstgjort gennem Aktieselskabsloven, medens derimod de gensidige Forsikringsselskaber først nu skal bringes ind under tilsvarende Regler. Gennem denne Registrering og hvad dermed staaer i Forbindelse skabes den Offentlighed, som til syvende og sidst er den bedste Garanti, og der skabes den Sikring af Grundlaget, som er af Betydning. Alt dette er for saa vidt i Orden, her rejser sig, synes jeg, ikke noget Problem. Problemet foreligger først ved selve Tilsynsbestemmelserne, idet det naturligt maa stille sig saaledes, at man paa den ene Side lægger Vægt paa ikke i unødigt eller skadende Grad at hemme Virksomhedernes Bevægelsesfrihed, hvad der kunde komme til at give Bagslag over for det Virkeomraade, der er Tale om, og det Samfund, som skal betjenes gennem Forsikringerne. Den anden Side er den, at der ikke gennem en saadan Tilsynsmyndighed bør skabes en falsk Tryghed. Det er mig ikke ubekendt, at den officielle Forsikringsverden i alle Tilfælde i Hovedtrækkene tiltræder dette Lovforslag. Paa den anden Side er det mig heller ikke ubekendt, at der er Kredse inden for Forsikringsverdenen, der stiller sig forbeholdent og til en vis Grad kritisk over for et Forslag som det foreliggende. Imidlertid er jeg ganske enig med de tidligere Ordførere i, at der ikke er nogen Anledning til her, og at det heller ikke vilde være frugtbart her, at gaa i Detailler med Omtalen af Enkelbestemmelser. Jeg skal derfor blot i al Korthed paa mit Partis Vegne erklære, at ogsaa vi er rede til en velvillig Forhandling.

Veistrup: Den Del af Samfundslivet, der ytrer sig i Form af Forsikringsvirksomhed, er efterhaanden blevet ret omfattende. Der er faa af os, som ikke under den ene eller den anden Form er interesserede i Forsikring af den ene eller den anden Karakter. Forsikringstanken har ikke mindst gennem de to sidste Menneskealdre vundet en mægtig Udbredelse; Folk har efterhaanden til-egnet sig den naturlige Opfattelse, at det er nødvendigt at støtte hinanden, naar Uheld eller Ulykker indtræffer, og saa ligger Forsikringstanken snublende nær.

Den Form for Forsikring, som har afgjort størst Sympati i den almindelige Befolkning, er den gensidige Forsikring, men der er adskillige Mennesker, som for at være være fri for det solidariske Ansvar gaar ind som Medlem af et privat Forsikringsselskab, selv om de er klar over, at det i Almindelighed betyder en større Præmie end i de gensidige Selskaber. Det kan ikke nægtes,